సాహితి

పోయిన నగ

కొ. వెంకటసుబ్బయ్య

౧

"అయ్యో, బావా, గులాబిపువ్వెవరో కోసుకువెళ్ళారు!" అని కమల ఆకస్మికముగా పలికెను. రామారావు సంపెగ పొదలో మాలతి తీగలో దాగి పరిమళించుచున్న పూవుల కయి వెదకు చుండెను. అతడామె మాటవినగానే పొదనుండి చరచర వచ్చి ఆమె యొద్ద కేగెను. "పోరగా పోరగా వాళ్ళ బాబు అంటు తెచ్చి వేసినారు. చేతులు కాయలు గాయునట్లు తాను నీళ్ళుపోసి పెంచినది. ఎప్పుడు మొగ్గ తొడుగునాయని ప్రతిదినము దిగుళ్ళలోకి విప్పిచూచు చుండెడిది. ఇదే మొదటిపువ్వు, ఇదే దొంగలు అపహరించినారు."

"నిన్న సాయంకాలము చూశానే!" అని అతడు కొంత ఆశ్చర్యముతో బలికెను.

"నేనూ చూశాను. చక్కగా నా చేతి మీదిగా కోసుకుందామనుకున్నా ఎవళ్ళ మొహానో పెట్టుకున్నారు!" రామారావు కొంచెము మందహాసము చేసెను. అది చూచి కమల ముఖము వికసింప, "ఆ నువ్వే కోశావు, ఎక్కడ దాచావో చెప్పు" అని అతని చొక్కా పట్టి లాగసాగినది. అతడామెచేతిని తన రెండు చేతులతో బట్టుకొని వత్తుచు, "ఎందుకూ, నవ్వుతున్నాననా? నేను కోయలేదు. కోస్తే కోశానని చెప్పనా!" అనిపలికెను.

కమల మొగము చిన్నబోయెను. తన చేయి మెల్లగా వదల్చుకుని ఆమె గులాబి తొడిమెను స్పృశించుచు కన్నులనీరు గార్చజొచ్చెను.

వారిద్దరను ప్రేమ వల్లిక అతి దృఢముగా పెనవైచినది. మొదట మొదట కమల బావయొడిలో గూర్చుని మాటలు చెప్పుచుండేదే, కాని ఇప్పుడిప్పుడు కొంచెము యౌవనోదయము గుచున్న కొలది నతనితో నంత చనవుగా ప్రవర్తించుటలేదు. రామారావును ఆమె యభిప్రాయ మెఱిగి మెలగుచుండెను. కాని ఇప్పుడామె దీనముఖమును జూచి అత డూరకుండలేక యేదియో చెప్పబోయెను. ఇంతలో నెవ్వరో వెనుకనుండి పిలిచిరి.

"ఏమిటండి చిన్నబాబుగారూ, అమ్మాయిగారి పూవుకోసి దాచిపెట్టి పైగా ఓదారుస్తున్నారు?" —అవచ్చినది దాసి.

ఇంతకు ముందు ప్రేమ పూరితములయి యున్న అతని కన్నులనుండి అంతలో నగ్నిస్ఫులింగములు వెలువడెను.

"ఇదుగో సుబ్బీ, ఇలాటి మాటలంటే నేనూరుకోను—"

"ఊరుకోక పోతే," అని మెల్లగా, "ఊరెట్టుకోండి!"

"ఏమిటీ!"

౨

వెంకటేశ్వర్లుగారు బహుసమర్థులు—అన్నివిషయములలోను. ఆయనకూడా అలాగే తరుచుగా అనుకొనుచుండురు. పుట్టినది బ్రాహ్మణ వంశమైనను, చేసే వృత్తి, మాట్లాడే మాటలు, చేసే ఆలోచనలు, అన్నియు పక్కా కోమటి లాగుననే. ప్రపంచమున ఏవస్తువుతోను ఆయన కవసరములేదు డబ్బే కావలెను. ఒక వరహా ఇచ్చే మాట యున్నచో ఒకచేయి కోసికొని రెండవ చేయి జాపగలడు. ఆయనకు ఒక్కతే కూతురు, కమల, చాలా చక్కనిది. పూర్వజన్మసుకృతమువల్ల ఆమెకు తండ్రి పోలిక రాలేదు. సౌందర్యమునకు తోడు సుగుణసంపన్నతకూడ కలదు. ఆకారణముచేత పరమలోభియగు తండ్రిప్రేమకు అంతగా నామె పాత్రురాలు కాలేదు.

కమలకు మేనరికమున్నది. వెంకటేశ్వర్లుగారి చెల్లెలి కుమారుడు రామారావు. పిల్లవాడు అందగాడే. చదువులో తెలివితేటలు కలవాడే కాని ఆస్తి ఎక్కువగా లేదు. పైగా ఎన్నటికైన పోలీసు ఇన్‌స్పెక్టరు పని చేయవలెనని సంకల్పమట. దగావర్తకమన్న ఒళ్ళుమంట యట. వెంకటేశ్వర్లుగారు చాలా ఆందోళనలో పడినారు పిల్లను ఇత్తామా వద్దా అని. వేరే ఇంకొక సంబంధమున్నది. చదువు సంధ్యలు లేవు. లేకపోయినను కావలసినంత ఆస్తి ఉన్నది. బాగా టక్కు టమార విద్యలలో గడితేరిన వాడు కుఱ్ఱవాడు. తమ వ్యాపారములో నిక్కిలి సహాయభూతుడు కాగలడు. వాని కిచ్చిన బాగుండునని యున్నది వెంకటేశ్వర్లుగారికి.

ఇట్లుండ రామారావు తల్లి కాలధర్మము నొందెను. కుమారుని మూడవయేటనే యామె భర్తను గోలుపోయెను. అప్పటి నుండి ఆడుదియైనను మిగుల సమర్థతతో వ్యవహారములు చూచుకొనుచు కొడుకును వృద్ధిలోకి దెచ్చెను. ఎన్ని చిక్కులు పడుచున్నను వెంకటేశ్వర్లుగారు మాత్రము చెల్లెలికి ఏసాయమును జేసినవారు కారు. ఆమెయు పౌరుషము వహించి అతని నేదియు కోరలేదు. సంబంధము చేసికొనుట విషయములో కూడ అన్నవచ్చి బ్రతిమాలిననే చేసికొందు నని ఆమె యనుచుండెను. అదియే దొడ్డ దీవన యని అన్నగారు లోలోన సంతసించుచుండిరి.

చెల్లెలి చావు వల్ల వెంకటేశ్వర్లు గారి నెత్తిమీద పిడుగు పడ్డట్టయినది. తనకంటె మేనల్లుని కాత్మ బంధువులు లేరు. ఏకాకిగా పిల్ల వానిని విడిచినచో చాలా అపయశము బంధువిరోధము కలుగునట్లు తోచెను. కావున ఆయన చేయునదిలేక దైవమును నోటి కివచ్చి నట్లెల్ల తిట్టుచు పోయి మేనల్లుని మెల్లగా నోదార్చి తన వద్దకు తెచ్చుకొనెను. కాని కొంత ఆలోచనమీద ఇది మేలే యని ఆయన తలచెను; రామారావు చిన్నవాడగుట వల్ల అతని ఆస్తి కాపాడు భారము తన యందుండును. మేనల్లుని నేలాగైన వంచినచో ముందు ముందు చాలా లాభమున్నది.

ఇప్పుడు వెంకటేశ్వర్లుగారి వర్తక వ్యాపారమునందు రామారావు జీతము బత్తెములేని గుమాస్తా!

3

"అమ్మా, నాగరం ఎక్కడ పెట్టావు?"

కమల ఇవతల గదిలో సోఫాపై పరుండి బాల నాగమ్మ కథ చదువుకొనుచుండెను. తల్లి మాట ఆమె వినలేదు.

"అమ్మా!"

"ఆ"

"నాగరం ఎక్కడ పెట్టావు?"

"చందువా పెట్టెలోనే."

"లేదే!"

"ఏమై పోతుందేమిటి? తిన్నగా చూడు."

"చూశాను, కనబడలేదు"

"ఏమో, అక్కడే పెట్టాను."

"ఇలా రా"

"ఎందుకు?"

"రా, చెబుతాను."

"అబ్బ, ఎందుకే?"

"రమ్మంటూంటే!?"

"ఊఁ"

కమల విసుగుతో పుస్తకము నేలకు కొట్టి పరుగెత్తివెళ్ళి తల్లి దగ్గరనిలిచెను. "ఊఁ, ఎందుకమ్మా?"

"ఏదీచూడు, పెట్టెలో లేదు."

"ఉండు.లె," అని కమల పెట్టెలో వస్తువులన్ని తీసి అటునిటు పారవైచి గబగబ వెతకసాగెను. నగ లేదు!

నిజముగా లేదు; తల్లి, కూతురు ఎన్నిసార్లు వెతకినను కనబడలేదు.

'నేను ఇక్కడే పెట్టానమ్మా!' అని వేలితో పెట్టెసొరుగులో పొడుచుచు కమల చూపించెను.

"ఏమైపోతుందే, ఎవరు వస్తారే!"

కమల గుండెలు తటతట కొట్టుకొనసాగెను. ఆమె ఒక సంగతిచూచినది. దూరము యోచించిన కొలది హృదయము చెదరిపోవుచుండెను. తల్లితో చెప్పుదునా వద్దాయని ఆమెమనస్సు కలవలపడసాగినది. ఇరువురును కొంతసేపు ఆలోచించుచు నిలుచుండిరి.

తుదకు కమల మెల్లగా తల్లి దగ్గరకుచేరి మెడలో పట్టెడ సవరించుచు, "అమ్మా, బాబుతో చెప్పనని మాటయిస్తే ఒక సంగతి చెప్పుతాను" అనెను.

"ఏమిటి?"

"ఇందాక బావ నాగరం తీసిచూస్తున్నాడు. దొడ్లోకి వెళ్లుతూచూశాను. మళ్లీ ఇంట్లోకి వచ్చేసరికి బావకనబడ లేదు; ఎక్కడికో వెళ్ళాడు. ఒకవేళ ఎందుకైనా తీసుకెళ్ళాడేమో కనుక్కో...,,

"ఏమి ఈమాత్రమైనా మాటనేను వినకూడదని వాడనా?,, అనుచు వెంకటేశ్వర్లుగారు గదిలో ప్రవేశించిరి. కమల గుండెలు పగిలిపోయెను

"నేనంతా విన్నాను. మీరాదొంగ వస్తే మాటాడ కూడదు. తెలిసిందా?,,

౪

నగపోయినందుకు వెంకటేశ్వర్లుగారికి అంత ఎక్కువ చింతగానుండెనని చెప్పజాలము. దానిని పారవేసుకొన్నందుకు ఆదుఃఖమంతయు ఆయన భార్యదే. తిరిగి దానిని ఆయన ఎన్నటికిని చేయించి ఈయబోడు. కావున అది యున్నను లేకపోయినను ఆయన కొకటే. కాని రామారావుపై పూర్తిగా కోపము ప్రజ్వరిల్లుచుండెను. మేనల్లుడు చౌర్యము చేసినాడా యనుశంక వారి కెంతమాత్రమును లేదు. వానిని తనవద్ద నుంచుకొనవలెనన్న ప్రథమ సంకల్పమును అంతజయప్రదముగా కొనసాగుటలేదు. రామారావు తనఆస్తివిషయమై పదేపదే కనుగొనుచు బహుజాగరూకత కనబఱచుచుండెను. పైగా తనకు విద్యకొనసాగింపుమని మేనమామను చాలా బలవంతపెట్టుచుండెను. అందువలన వెంకటేశ్వర్లుగారికి మేనల్లునిపై లౌకిక సంబంధమగు ప్రేమకూడ గతించి వానికి త్వరలో ఉద్వాసన జెప్పుటయే శ్రేయస్కరముగా దోచుచుండెను. ఇట్టి సమయము సరిగ పోయినది. ఇప్పుడు దురాగ్రహ కరవశుడై యజమాని కర్తవ్యము నాలోచించుచు మేనల్లునిరాకకై వేచియుండెను.

కొంతసేపునకు అపరాధి వాకిట నెవరితోడనో మాటాడుచున్నట్లు వినవచ్చెను. అతడు లోనికి రాగానే వానితోనెట్లు సంభాషింపవలెనో ఎట్లు దూషింపవలెనో అన్నియు నిరూపించుకొనుచు వెంకటేశ్వర్లుగారు తయారుగానుండిరి. రామారావు మాటాడుట ఆగిపోయెను. కొంతసేపటికి ఎవరో తన గది వంకకు వచ్చుచున్నట్లు చప్పుడయ్యెను. వెంకటేశ్వర్లుగారిముఖ మగ్నికురియ దొడగినది. ఆయన గుమ్మమువైపు వీపుత్రిప్పి కూర్చుండెను. గది తలుపు తెఱచుకొని ఎవరో మెల్లగా లోపలప్రవేశించిరి. అపర దూర్వాసునివలె యజమానుడు చివ్వున లేచి తిరిగి చూచెను. అది దాసి!

"ఏమి, ఎందుకు వచ్చావు? ప్రొద్దుటినుంచి ఎక్కడికివెళ్ళావు?"

దాసి చేతిలోని కాగితము తటతట కొట్టుకొనుచుండెను. ఆమె ప్రత్యుత్తరమీయలేదు.

"ఏమిటా కాగితము?" అనిఆయన చేయిచాచెను.

దాసి వినయపూర్వకముగా దాని నందిచ్చెను. చూడగా నది పదిరూపాయల నోటు!

"ఎక్కడిదిది నీకు?" అని యజమాని గద్దించి అడిగెను.

దాసి నిలువెల్ల కంపించుచు నుండెను, అది తడవుకొనుచు "చిన్నబాబుగారు సామీ, వాకట్లో ఎవరో కంసాలి లాగున్నాడు ఆయనతో మాట్లాడుతూ జేబులో కాగితాలు తీసుకోవడంలో ఇది క్రింద పడిందండి. నేను తోటలో మొక్కలకు నీళ్ళుపోస్తూ చూశాను, సామీ. వారు తీసుకుంటారను కున్నాను తీసుకోకుండానే వెళ్ళిపోయారు. నేను వాకట్లోకి వెళ్ళే సరికి వీధి మలుపుతిరిగి పోయారు కామోలు్సు కనబడలేదు. ఏం కాగితమో అని తెచ్చాను సామీ!" అని ప్రత్యుత్తర మిచ్చెను.

రామారావు జేబులో పదిరూపాయలనోటు! ఎక్కడనుండి వచ్చినది? ఇట్టి వింకెన్ని కలవో! అవును, నగవిషయమున ఇక ననుమానపడ నవసరము లేదు.

"సరే. నీవు వెళ్ళు. వాకిట్లోనే ఉండి రామారావు రాగానే సరాసరి నా దగ్గిరకు రమ్మని చెప్పు. పో!"

౫

"రామారావుగారూ, తమరు చాలా పెద్దమనుష్యులు. ఇలాదయచేయండి తమ ఆస్తి విషయమై చాలా ఆదుర్దా పడుతున్నారు. ఇదుగో జమా ఖర్చు లెక్క అంతా తేదీ వారీగా వేసి ఉంచాను. మైనారిటీ వెళ్ళి పోతుంది గనుక తమరు శ్రద్ధగా ఆస్తి వప్పజెప్పుకొని తమ యింటికి వేంచేయవచ్చును. ఈనాటి మీ చర్యతో మన సంబంధ బాంధవ్యములన్నీ అంతరించినవి!"

రామారావు నిర్ఘాంతపోయెను. ఆ దయ మాతకు కమలతో కొంచె మధికముగా సరసమాడి యుండెను.

"నీవు వట్టి అమాయకునివలె నటింప నవసరము లేదు. కమల చెప్పినది నేను విన్నాను."

"కమల చెప్పినదా నేనుతప్పు చేశానని?,,

"కమల ఎందుకు చెప్తుంది? దాసి చూచింది.,,

"దాసి పరమ దుర్మార్గురాలు!,, రామారావు మొగము నెత్తురు కండ అయ్యెను. దాసి అప్పుడచ్చటనున్నచో దానిప్రాణములు దక్కియుండవు. రెండునిముసములు నిశ్శబ్దముగా గడచెను.

"మామయ్యా, నేనే మనకూడనిపని చెయ్యలేదు. కమలను పిల్చిమళ్లీ అడగవచ్చును. మొదటనుంచీ నాకాశగొలుపడం చేత నేనలాటి భావముంచాను కాని లేకపోతే—,,

"అవును. మొదటినుంచీ నాధన మిస్తావని నీకాశగొలుపుతున్నాను. చాలా నిజము. దానిమీద నీ కంత ప్రేమగలిగినందుకు నాకు ఎంతో సంతోషము!,,

"నీధన మెవ్వరికి కావలె?,,

"నాకూతురు నగలు మాత్రము కావలె,,

"అక్కో వద్దు తీసుకో,,

"ముందే నీవు జాగ్రత పడుతూంటే నాకెక్కడ అవకాశము?,,

"నాకెందుకు?,,

"ఇవ్వాళ నాగరమెందుకు కావలసి వచ్చింది?,,

"ఏమి నాగరం?,,

'ఇందాక నీవు చందువా పెట్టెలో నుంచి తీసుకుని జేబులో వేసుకున్నది.,,

రామారావు మొగము వెలవెల పోయెను. అతడు తడబడుచు, ,,నాగరము పోయిందా?,, అనెను.

'అబ్బే పోలేదు. కంసాలివద్ద ఉండవచ్చును.,,

"నాకేమీ అర్థము కావడం లేదు."

'అవును ఎలాగా కావడం! కాని నీకాగితాలనుంచి ఈనోటు జారిపడింది. ఇది నా కర్థమవుతూంది."

"నా కాగితాల్లో ఇది ఎక్కడిది?"

"నీకే తెలియాలె. వీధి గుమ్మంలో పడితే సుబ్బి తెచ్చి ఇచ్చింది." రామారావు దాని కోసము చూచెను. కాని అది లేదు "ఇదంతా సర్వ అబద్ధం!"

"నీవు పెట్టెలో నాగరం తీసినది కూడా అబద్ధమేనా?"

"కాదు. చందువా మూత తెరిచి ఉంటే వెళ్ళిచూశాను. నాగరం కనబడితే తీసి-చూచి మళ్ళీ పెట్టివేసినాను."

"నీవుచాలా బుద్ధిమంతుడవు, నిన్ను పోలీసుకు పట్టజెప్పక ఊరికే పంపడమేమహోపకారము ఇక వెళ్ళిపో"

రామారావు హృదయమున బల్లెము గ్రుచ్చినట్లయ్యెను: అతడు మేనమామవంక కఠినముగాజూచి అనెను.

"మీరుచాలా పొరబడుతున్నారు. ఇంత కాలము నుంచీ—"

"అధిక ప్రసంగము చేయుకు. నడు" వెంకటేశ్వర్లు గారి కంఠస్వరము అతి కఠోరముగా నుండెను. రామారావు శరీరమాపాద మస్తకము మండిపోజొచ్చెను. "ఎన్నటికైనా నీవు దీనికి పరితపిస్తావు! అని అతడు అస్పష్టముగా బెదరించుచు కమలకోసమైన నాగక చక్కన ఇలు వెడలిపోయెను. వెనుక నెవ్వరో చల్లగా నవ్విన శబ్దమయ్యెను. కాని అతడు తిరిగి చూడలేదు

౬

ఒకనాటి ఉదయమున వెంకటేశ్వర్లు గారు గదిలో పచారుచేయుచు దీర్ఘాలోచనలో మునిగి యుండిరి. కమలకు పెండ్లియీడువచ్చినది. వరుని విషయమున నేదియు పాలుపోవుట లేదు. ఇంటిలో భార్యాభర్తలకు నిత్యమును జగడమే. ఇక కమల విచారమునకు మేరయే లేదు. బావ పేరు ఉచ్చరించుటకైన నింటిలో వీలు లేదు. అతని గూర్చి వార్తకూడ తెలియుటలేదు. ఎక్కడనున్నాడో, తనను ఎన్నడైన తలచుకొనునో లేదో, పెండ్లి చేసుకొననేమో! ఆమె కన్నులనుండి అశ్రువు లేక ధారగా ప్రవహించుచుండెను. అతని దప్ప ఇతరుని పెండ్లియాడవలసి వచ్చినచో ఆత్మహత్య చేసుకొనుటకు ఆమె లో

లోన సిరకటము కొనుచుండెను.

రామారావుపై చౌర్యమారోపించబడినను ఆమె మాత్రము మది నమ్మలేదు. నగ ఏమైపోయినదో పరమేశ్వరునకే తెలుసు. తన బావ అలాంటి పని చేసియుండడని ఆమె నిశ్చయము. అతని కష్టములకన్నిటికి తానే కారణమని ఎల్లప్పుడు తనను నిందించుకొనుచుండెను. కాని ఎప్పటికైన అతను అనపరాధిగ బయలు వెడలునని ఆమె కొక పిచ్చి నమ్మకముకూడ కలదు.

ఆనాడు యజమాని సంబంధము నిశ్చయించుటకు ఉద్యుక్తుడగుచుండెను. ఇంతలో ఎవ్వరో తలుపు తట్టిరి. తలుపు తెరువగా పోలీసు ఇన్స్పెక్టరుగారు ప్రవేశించిరి.

"సాహుకారుగారూ, మీ దాసి యెక్కడయ్యా?"

"ఎవరు సుబ్బియేనా? ఎందుకండీ?"

"ఎందుకైతే మీకెందుకు? ఇలా వేగిరం పిలిపించండి."

దాసివచ్చెను. వెంటనే ఇన్స్పెక్టరుగారు దాసిచేతులకు చల్లగా సంకెలలు తగిలించిరి. అది పెద్దపెట్టున బొబ్బలిడుచు గొల్లున నేడువసాగెను. కాని పోలీసు బెత్తము దాని నోరుమూసినది. ఇన్స్పెక్టరుగారు యజమానివంక దిరిగి "ఏమయ్యా దిగాలపడి చూస్తారు? ఇలాంటి ధగిడీల మాట విని రత్నంవంటి మేనల్లుణ్ణి వెళ్ళగొట్టారు కామా. ఇదిగో మీ నగ. ఇక తృప్తిపొందండి!" అని చూపిరి.

"ఏమిటి?" వెంకటేశ్వర్లుగారి సంతోషమునకును ఆశ్చర్యమునకును మేర లేదు. "మీకెక్కడ దొరికింది ఇది? సుబ్బినెందుకు ఖయిదుచేశారు? నాకేమీ బోధపడటం లేదు," అన్నాడు.

"పెద్దపెద్ద వ్యవహారాలు చేస్తారు, ఏమిటయ్యా మీ తెలివితేటలు! ఈముండ కంసాలివాడితో ఏకమై నాగరం కొట్టేసి రామారావు జేబులోదని నోటు తెచ్చి మీకిచ్చింది! రామారావువచ్చి తనకు జరిగిన పరాభవం మాతో చెప్పగానే మెల్లిగా కూపీతీసి చోరీఅంతా పైకిలాగాం. నగ అప్పుడే మీకివ్వటానికి వీలులేదు. విచారణ జరగాలె. మీకు సమన్సు వస్తాయిలెండి," అని ఇన్స్పెక్టరుగారు వెళ్లుటకుసిద్ధమైరి.

"చిత్తం. చాలా తెలివితక్కువపని చేశాను"

"మెల్లిగా అంటారేం?"

"చిత్తం చిత్తం. ఇంతకూ మేమదృష్టవంతులము. మహాప్రభువులు దయచేశారు కనుక మా మర్యాద దక్కింది. మా వాడు ఎక్కడవున్నాడండీ?"

"మా యింట్లో ఉన్నాడు. ఇక మీ యింటికి రాడట."

"మా ప్రాప్తం. సెలవు. నమస్కారం"

"ఈవంకరదణ్ణాలకేమివచ్చెలే," అనుకొనుచు ఇన్స్పెక్టరుగారు దాసిని స్టేషనుకు ఈడ్చుకొని పోయిరి.

౭

"ఎందుకు కమలా, నవ్వుతున్నావు?"

"ఒక మాట జ్ఞాపకం వచ్చింది."

"ఏమిటా మాట?"

"చెప్పను."

"చెప్పవూ?"__

"చెప్తా చెప్తా. ఉండండి. మరి పెండ్లి మాట మాటాడడానికి మా బాబు మీయింటికి వస్తే, మీరు, "ఎవరావచ్చేది? ముందువీధిలోకి గెంటెయ్యి" అంటూ కేకవేశారట కాదూ?"

"నేను కలగన్నానా యేం పెండ్లి మాటమీద వచ్చాడని? చోరీఆస్తిపైనె నా వెతకడానికి వస్తున్నాడనుకున్నాను"

"ఏలాగైనా మామగారు కదా, అలా__"

"మామగారు కాదు దోమగారు! ఇక ముందు ఆయనమాట ఎత్తబోకు."

"అబ్బాయీ, మాయింట్లో వచ్చి ఉండు మాఅమ్మాయినిఇస్తాము' అంటే, 'నేను మీయింటికి రాను, పిల్లనివ్వదలచుకొన్నారా తీసుకువచ్చి ఇక్కడ దిగవ్వండి' అన్నారట కాదూ? మేమంత తీసివేసిఉన్నామా యేం మీముందు?" అని చిరునవ్వుతో అన్నది.

"ఇదిగో పిల్లా! నవ్వులాట కాదు సుమా! ఈతడవ మీనాయన పేరు ఎత్తావంటే నిన్ను పుట్టింటికి తగిలేసి ఇక ఈ జన్మకు తీసుకురాను"

"వద్దు. ఇక మాట్లాడితే అప్పుడనండి!"

"తరంగమాలిక" నుండి

పెద్దిభట్ల పూర్ణశర్మ

ప్రేయసీ, కంట తడి సిపు పెట్టునెడల
మోము విన్నదనంబును బూనునెడల
ఇచ్ఛయుండదు చేయుట కేదినాదు [బు
ప్రకృతియంతయు ఘోరాంధ్యబంధురం

నామనోరంజనీ, విను నీముఖమ్ము
స్మితమధురభాషణములు వర్షించుచున్న
అలలపైఁ దేలియాడెడి హంసరీతి
నామనం బోలలాడు నానందజలధి!

కష్టములజాడఁ గాంచి పెక్కండ్రుభువిని
భయభ్రాంతి కోలుపోవుదు రున్నబలము
దుఃఖపడినను కష్టముల్ తొలఁగిచనవు!

కష్టములలోన పుట్టువు గాంచినాఁడ
మోమునను మందహాసంబుఁబూనివాని
తేటిపాటి విలోకింపఁ బాటిపోవు!

నానొసట వ్రాసిలేవు చింతాక్షరములు!
ఎన్నికష్టాలు వచ్చి నన్నేమి చేయు?
చలము బలమును విడక నిశ్చలతనిలుతు
అతులవృష్టి ప్రకంపనోద్ధతుల కోర్చు
గండశైలాంతరస్థ వృక్షంబువ్రాలె.